

[Arbejdsministeren]

vi enige, og det er derfor, jeg synes, at vi skal have rettet misforståelsen. Der er altså stadig væk et stort problem tilbage, som der skal gøres noget ved.

Og så konstaterer jeg jo med interesse, at hr. Estrup siger i den sammenhæng, at der er andre typiske risikogrupper, som vi også skal se på, lige præcis de to grupper, som jeg også nævnte, men som ikke bliver dækket af det socialdemokratiske forslag. Det er interessant, og derfor er det rigtigt, når fru Lilli Gyldenkilde siger, at dette her er lidt løst i fugerne, og når hr. Estrup siger, at der er behov for, at vi kan gå nye veje.

Jeg forstod det sådan, at når hr. Estrup overvejede at støtte en forlængelse i 1987 på uændret niveau, så var det ud fra en forventning om, at kommunerne ikke, i hvert fald nogle af dem, levede op til vores forventninger til dem. Jeg vil godt tillade mig at sige, at det tror jeg ikke der er nogen i dette Ting, ej heller arbejdsministeren, der med sikkerhed kan svare på på nuværende tidspunkt, for det, vi skal sammenholde, er de nye budgettal, som ingen af os har haft lejlighed til at studere i detaljer, og de nyeste tal for ungdomsarbejdsløsheden, som heller ingen har haft lejlighed til at studere i detaljer. Jeg er den, der har været nærmest til det, fordi jeg har haft lejlighed til at køre en særkørsel ud på Danmarks Statistik, og jeg vil meget gerne være med til at oplyse Folketinget og Folketingets arbejdsmarkedsudvalg om, hvordan tallene ser ud, og lad os så lave de sammenstillinger.

Og så vil jeg tillade mig at formode, at Det Radikale Venstre i denne sammenhæng som i så mange andre sammenhænge vil have respekt for kendsgerninger. Hvis de konstaterer, at kendsgerningerne er, at selv de kommuner, der har sat beløbet ned, stadig væk, efter at de har sat beløbet ned – og vi sammenholder det med antallet af unge arbejdsløse – vil have en indsats pr. ungdomsarbejdsløs, der svarer til mere end det, der vil komme ud af pligtbeløbet, så mener jeg egentlig, at der er et grundlag for, at vi baseret på kendsgerninger kan tage stilling til, om der er et behov for at videreføre indsatsen.

Jeg vil gå så vidt som til at sige, at hvis den undersøgelse illustrerer, at jeg har uret i mit synspunkt, at kommunerne gør det frivilligt i meget vid udstrækning, så vil jeg være

med til at genoverveje min og regeringens holdning i retning af, at så kunne det være, vi skulle gøre noget i 1987. Men så håber jeg, at resten af Folketinget er lige så åben og objektiv og siger, at hvis der kun er en eller to kommuner, som falder ud, når vi gennemgår det med det finmaskede net, skulle vi så ikke hellere ved en stille, diskret henvendelse til de kommuner sørge for, at de kom op på niveau, i stedet for at gennemføre en helt unødvendig lovgivning, der vil give nogle andre problemer med udligning – som socialdemokraterne jo også selv har peget på eksisterer – som giver nogle andre problemer med tilbagebetaling, og som ovehovedet ikke løser op for det, som alle ordførere har været inde på, nemlig at det er nogle helt andre grupper, vi skal til at se på, og at det er en decentral beslutningsproces, vi skal have.

Skulle vi ikke lige tage, inden vi konkluderer, at give arbejdet i Folketingets udvalg med at få kendsgerninger på bordet den mulighed, at når vi har kendsgerningerne, så overvejer vi alle sammen vores stilling én gang til? Det synes jeg kunne være nyttigt. For øvrigt lagde hr. Estrup op til en meget interessant diskussion om det fremtidige, en diskussion, som er helt på linje med den, regeringen her i sommer har ført med regeringspartierne, og hvor vi skal til at se på de andre ting, for det er jo rigtigt, at B 9 er for snævert og for kort. Vi skal have fjernet nogle barrierer, og vi skal have lagt beslutningerne ud decentralt, sådan at det kan gå hurtigt.

I forventning om, at Det Radikale Venstre vil se på kendsgerningerne, inden de tager endelig stilling, tror jeg altså ikke, at hr. Ole Vagn Christensen skal føle sig alt for sikker på sit flertal på nuværende tidspunkt. Og hvis flertallet skulle dukke op af andre grunde, så bliver det om et helt andet forslag, nemlig et, der åbner for mange flere foranstaltninger end dem, hr. Ole Vagn Christensen for øjeblikket drømmer om.

Så talte hr. Ole Vagn Christensen og fru Elisabeth Bruun Olesen meget om de ca. 50.000 unge arbejdsløse: dem må vi gøre noget for, og de sidder nu dér og har brug for vores hjælp. Jamen skal vi ikke lige kigge på, om det er 50.000? For de 50.000 er jo et gennemsnitstal, og gennemsnitstallet, hvis vi tager 2. kvartal 1986, var lige godt 51.000, men det var ikke 51.000 unge, det var 171.000 unge, der i vekslende perioder var